

напредъ тия момчета трѣбваше да иматъ надъ себе си безпристрастенъ и строгъ старейшина, който да изпълнява „солдатски“ своитѣ обязанности. Истина, че по-голѣмата частъ отъ тия момчета бѣха изъ добри и богати кжщя, търговци и учени; но между тѣхъ имаше и развалени, които обичаха и да се поопиятъ. Развалени тѣ не бѣха много, но „една крастава коза може да зарази всичкото стадо“. Най-лошавитѣ бѣха: Симеонъ Станчовъ изъ Сливенъ, Сава Славчевъ изъ Свищовъ и Атанасъ изъ Калоферъ. Азъ казахъ по-горе, че момчетата би трѣбвало да иматъ надъ себе си безпристрастенъ началникъ. Това бѣше необходимо. Когато нѣкой отъ момчетата се напиваше пиянъ, то офицеритѣ изваждаха всичката чета въ фронтъ и укоряваха всичкитѣ младежи, че сж развалени и пияници. Ако прегрѣшеше единъ, то се обвиняваха всичкитѣ българи! Г. Георгиевичъ, военниятъ началникъ, се бѣше изразилъ, че въ българската чета сж се събрали различни бозаджии и халваджии, и дошли сж да се хранятъ наготово.

— Ние ви облѣкохме съ добри дрехи и нахранихме ви съ чистъ хлѣбъ; а нашитѣ селачани ядатъ кукурузникъ и работятъ като робове, — вие ядете селския потъ, — говорилъ г. Георгиевичъ.

Тия думи оскърбили още повече нашитѣ момчета, които въ последното време бѣха станали твърде капризни. Други имъ казваха, че не сж имали съ що да живѣятъ въ България и дошли сж да се прехранятъ въ Сърбия. Изъ офицеритѣ само г. Иличъ и г. Влайковичъ умѣеха да се отнасятъ съ четницитѣ добре и да укрощаватъ страститѣ на новитѣ български войници.